

PISTOLI LEOPOLD
Dek(oron)ameron

A Halál a befejezés lapja a tarotban, de nem kell megijedni tőle: csak véget kell vetni valaminek, ami már céltalanná vált.

A Katona az összeesküvés-elméletek híve volt. És mivel katona volt, így elég meggyőzően tudta előadni őket. Volt valami neve is, de Füzi nem bírta megjegyezni, mint ahogyan a többiekét sem, csak a foglalkozásukat. Hatan ültek az olasz síparadicsom egyik apartmanjából kialakított „önkéntes karanténban”, Madonna di Campiglióban, és ismét a Katona vitte a szót. Magabiztos hangja betöltötte a teret.

– Egyértelmű, hogy a CIA... Ki más? Nem gyanús, hogy mindegyik Kínából indul? Térdre akarják kényszeríteni a kínai gazdaságot. A madárinfluenza, a SARS most meg ez... ez mind onnan indult.

– De hát Amerikában is vannak halottak – vetette közbe bátortalanul a Szobalány.

– Járulékos veszteség. Collateral damage – legyintett a Katona. – Megkülönböztetve is. Miért pont mindig Kína? Indiában is rengetegen laknak összezsúfolva, onnan mégsem jön semmi ilyesmi. Persze. Mert India az nem versenytársa, hanem barátja Amerikának.

Füzi elbambult egy pillanatra. Eszébe jutott, hogy ez itt egy síközpont, más szóval síparadicsom, és hogy milyen fura, hogy még meg sem halt, de máris a paradicsomban lehet. Még ha csak síparadicsomban is. Hiába, se purgatórium, se semmi, elég jó időben a jó helyen lenni. Ez kicsit vicces volt, magában el is mosolyodott, amit az Írónő rosszalló fejszóválással nyugtázott. Mind a hatan magyarok voltak: a Katona, aki katona volt a feleségével, aki katonafeleség volt, az Írónő, aki író volt és Füzi, aki egyedül volt, ők mind magányosan érkeztek síelni. A Szakács, aki szakács volt és a Szobalány, aki egyetemista volt, mind magyarok voltak. A hegyek között megbúvó kis apartmanház – egy a több száz hasonlóból – légkábel len kapta az áramot, de a kábelt előző nap elszakította egy szerencsétlenül dőlő fenyő. Mindenkit megnyugtattak, hogy hamarosan jön szerelő, de az egy nap pont elég volt az okostelefonok lemerüléséhez. Kimenni nem volt tanácsos, az emberek kénytelenek voltak egymással beszélgetni.

A Katona éppen ott tartott, hogy a Szkripál-mérgezést sem az oroszok csinálták, mert hogy a fenébe lehetne becsempészni egy szigetországba idegmérget, amikor a határon a féléves gyerekeket is pelenkára vetkőztetik, ráadásul az az üzbég tábornok, aki a novicsok nevű idegmérget kifejlesztette, jelenleg Pittsburgh-ben él, arról nem is beszélve, hogy ha a

határon csempészték be, miért nem lett kirúgva a brit határőrség meg a vámőrség parancsnoka, meg a belügyminiszter? Miért nem? Hát azt nem lehet mondani, hogy jól végzik a munkájukat, és minden rendben van, ha egy országba ki-be lehet cipelni valami idegmérget. Na, ugye?

– Elmondom tehát, hogy az Isten Fia üdvösséges Megtestesülésének immár kettőezerhuszadik esztendejét írták, midőn jeles Madonna di Campiglio városában, mely szépségével felülmúlja mind a többi itáliai városokat, kiütött a koronavírus, melyet az égitestek hatalma vagy Istennek bűnös cselekedeteinken érzett igazságos haragja zúdított a halandókra, hogy észre térítsen bennünket – szólt hozzá a társalgáshoz Füzi, felemelve a fejét a könyvecskéből, amit forgatott. Véletlen-e, hogy egy Olcsó Könyvtár sorozatos Bocaccio-válogatás is volt az apartmanban? Rádásul magyarul.

A többiek értetlenül néztek rá. Az Író nő fázósan húzta össze magán a kabátot, és gyorsan végigfuttatta magában az összes információt a koronavírusról, de miután nem talált olyat a tünetek vagy a következmények között, hogy valakinek meglágyult volna az agya, kissé megnyugodott. Belehülyült szegény a félelembe, gondolta. De hát nem is csoda. Füzi pedig folytatta:

– E vírus alig néhány héttel annak előtte bukkant fel a keleti országokban, s minekutána ottan rengeteg embert elpusztított, feltarthatatlanul harapódzott egy helyről a másra, s nyomorúságunkra a Nyugaton is elterjedt. És ellenében ugyan csütörtököt mondott minden okosság és emberi vigyázatosság, mellyel evégre rendelt városi biztosok a sok szennytől megtisztították a várost, megtiltották, hogy oda bárminemű beteg ember betegye a lábát, s bőven osztogatták a jó tanácsokat az egészség megóvására; nem volt foganatja a jámbor könyörgéseknek sem, melyeket újra meg újra, az elrendelt körmeneteken is, más módokon is intéztek Istenhez ájtatos emberek; körülbelül a mondott esztendő tavaszának elején kezdettek mutatkozni a koronavírus fájdalmas pusztításai, mégpedig elképesztő módon.

– Igaza van! – kiáltott fel hirtelen a Szobalány.

– Ugye? – kérdezte a Katona.

– Magának is lehet, hogy igaza van, de Füzi úrnak is igaza van. Nagyon jó ötlet.

– Micsoda? – kérdezte a Katona.

– Játsszunk Dekameront! És adja vissza a könyvem, ha lehet.

– Dekameron? Az olyan mint az Activity? – kérdezte elbizonytalanodva a Katona – Nem igazán szeretek mutogatni.

– Nem, nem kell mutogatni, csak sztorizgatni – mondta a Szobalány, aki egyébként olasz szakos egyetemista volt, amikor volt pénze egyetemre járni. Amikor nem volt, akkor szobalány volt. Meg bébiszitter. De gondolt már másra is. Főleg, amikor nyaranta őszes urak érkeztek a kabriókon és

szálltak meg az apartmanban, magányosan. Végül is ki tudná meg otthon? De amióta egyre több kint a magyar egyre nagyobb a kockázat is... ami kicsit könnyebbé teszi az erkölcsös életet.

– Úgy volt, hogy a pestisjárvány idején egy pár olasz srác meg csaj elzárkózott egy nyaralóban, és hogy ne unják halálra magukat, történeteket meséltek egymásnak – folytatta hangosan a Szobalány.

– Hmm... ez tényleg jó ötlet. Amíg nem jön vissza a net, addig mi is csinálhatnánk ilyet – morogta a Szakács – Meg lehet így örülni.

– Mindenki benne van? – kérdezte Füzi – De szerintem előtte állapotunk meg, hogy tegeződünk. Úgy azért csak könnyebb.

– Én kezdem! – jelentette ki határozottan az Író-nő – De ugye nem kell valós történetnek lennie? Lehet kitalált is?

– Persze, csak jó izgi legyen. Ja, és nem lehet idegmérgező, meg vírusos – mondta a Szobalány, akinek a tegeződés óta megjött a bátorsága – És ne haljon meg benne senki.

– Erkölcsi értelemben sem halhat meg benne senki?

A Szobalány elgondolkodott, majd megvonta a vállát:

– Na, jó. Úgy meghalhat.

– Szóval, mint mondtam ez egy kitalált történet – hangsúlyozta az Író-nő, és ebből mindenki tudta, hogy vele történt meg.

– Annyira kitalált, hogy mottója is van. Az a mottója, hogy „– *Logikus. A következő novellád első bekezdésében elvágod valakinek a torkát. Aki ezt elhiszi, az jobb is, ha nem marad a barátod.*”¹ Egyszóval annyira kitalált, hogy a főhőse nem is nő, hanem férfi. Mondjuk egy író. Én azt a címet adnám neki – az Író-nő úgy tett, mintha most találná ki a címet és gondolkodna – szóval azt a címet adnám neki, hogy:

krEativrájting

– El akarohok váhálni tőleeehed.... – alig értettem, amit mond, úgy zokogott bele a telefonba. Megijedtem. Igazán nem attól, hogy el akar válni. Azt már sokszor mondta, és ha eljátszottam a gondolattal, hogy milyen is lenne, nem tűnt a dolog borzasztónak. Legalább lenne hová hazamenem. Mert így nincs. Van ugyan a lakás, ami tiszta, és rendes, de teljesen rideg, és nem tudok benne élni, mert bármit teszek, azzal megbontom a rendet és hosszas, vagy rövid veszekedéseket produkálok... úgyhogy otthon (ami nem otthon) nem is csinálok semmit. Csak ami a legszükségesebb: eszem, iszom, zuhanyozom (azt sem szereti, ha fürdök), megnézek vele időnként egy sorozatot. Aztán menekülök.

Szóval csak a várható hisztitől és magyarázkodástól és lelki élettől ijedtem meg. A fáradságtól, ami majd közben, és főleg utána beborít majd. A fásult, szürke semmitől, amikor a kifacsart lélek bennem semmi mást nem akar, csak szabadulni és megszűnni.

¹ Görömbölyi Dávid: Szólj hozzám

Nem tudtam, most mi a baj. Amíg hazavezettem – mert a telefonba nem volt hajlandó elmondani, hogy mi a baj, csak zokogott tovább, és én elképzeltem, ahogy a taknya meg a könnyei összefolynak – végig zongoráztam magamban a lehetőségeket, de semmire nem jutottam. Tudtam, hogy a facebookomat rendszeresen ellenőrzi: semmit nem lájkoltam, senkivel nem cseteltem, ami bánthatná. Egy-egy boldog születésnapot vagy boldog névnapot volt az összes kommunikációm.

Az e-mailjeimet is rendszeresen olvasta (azt hitte, nem tudok róla... vagy talán nem is hitte, csak nem érdekelte): ott sem találhatott semmit.

Meg aztán nem is volna mit találni: nagyjából aszexuális lettem. Nem teljesen, de nagyjából. Elegem lett a nőkből, férfira, kutyára, macskára, tehát meg soha nem vágytam. Egyáltalán, elkezdett zavarni, hogy minden a szexről szól... ez gondolom a kezdődő impotencia jele is, mert eddig fel sem tűnt. Korábban fel se tűnt, hogy nekem mindent szexszel akarnak eladni: az ennivalókat, innivalókat, utazásokat... mindent. Csak itt a *kokkakkólásnál* gondolkodtam el, hogy nekem ne akarják se buzikkal, se kurvákkal eladni a kólát: mert az egy ital, nem szex. Oké, ha mondjuk fehéreneműt akarsz eladni, mutasd meg egy formás testen. Vagy fürdőruhát. Dettó. De miért kell csöcsökkel, meg érzéki ajkakkal, vagy éppen buzikkal reklámozni egy élelmiszert? Na, mindegy. Elkanyarodtam. A témától is, de az autóval is.

Szóval vezettem haza, de nem akartam hazaérni. És ilyenkor beindul a fantáziám: eleinte azon ábrándozok, hogy simán nekihajtok egy villanyoszlopnak, és akkor kész, vége, le van tudva. De akkor meg eszembe jut, hogy nem is kellene villanyoszlopnak menni, csak ki a reptérre... gyorsan venni egy jegyet, valahová messze. Aztán eldobni a telefont, megszüntetni az e-mail címet, meg mindent...és akkor újra kezdhethném. A nulláról. De mégis... Kényelmetlen lenne a nulláról. Mondjuk ez se kényelmes.

Hazaérek. Beparkolok. Fel a lifttel. Az ajtó előtt még várok egy kicsit: az utolsó nyugodt pillanatom a következő pár órában. Nagyjából érzem, tudom a forgatókönyvet: Nagy dráma. Jelenet. Könnyek. Bármiről is legyen szó. Én beszélek. Ő nem hiszi. Ő beszél. Én beszélek. Hozzáérek. Ellök. Beszélek. Hozzáérek. Nem lök el. Beszél. Igyekszem meggyőzni, hogy nem úgy van, ahogy gondolja. Támad. Átölelem. Hagyja. Még mindig zokog. Én beszélek. Ő beszél. Igyekszem meggyőzni. Jól megy, mert ő is meg akar győződni. Ő kibőgte magát. Hozzám bújik. Akkor jó, de akkor is... valami ilyesmit mond. Én hullafáradt vagyok, és diszkrétan fuldoklom. De mosolyt erőltetek az arcomra. Ő megnyugodott. Kidramázta magát. És kiderült, hogy még mindig kell nekem. Különben nem vállaltam volna a tortúrát, ugye. Jó napja van. Nekem fáj a fejem. Szürke minden. Hányingerem van. És halálosan fáradt vagyok. Egyszerre sétálnék egyedül a levegőn, és aludnék is. Egyedül. Ehelyett sorozatot nézek vele. Vagy a sárkányon lovagló elmebeteg ribancról, vagy a kanapén élő háromfiú-háromlányról. ... csak nehogy horkoljak közben. Azt nem szereti.

– Ki az az E? – üvölti az arcomba könnyes-taknyosan.

Valószínűleg nagyon hülyén állhatok. Fogalmam sincs róla, miről beszél. Egy pillanatra zavarba jön, látja, hogy nem játszom a hülyét. Tényleg az vagyok.

– Ki az a ribanc E? Hogy hívják? Enikő? Vagy Emerencia? Ne játszd a hülyét! Akit meg akarsz baszni! – ezzel az arcomba vágja az egyik noteszomat. Az írószöveg. Amibe az ötleteket írom. A novellákhoz, meg a regényhez... „A” regényhez... Ami majd mulatságos lesz, kelendő, de mégis irodalmi... több rétegű. Hogy minél több emberhez szóljon. Hogy az is szívesen olvassa, aki csak a felszínt kapirgálja. (Nem, ez így nem jó. Ez degradáló. Nem így akarom: Azt akarom mondani, hogy legyen benne egy történet, ami szórakoztat... és ugyanaz a történet legyen elgondolkodtató is, ha úgy akarja, úgy olvassa valaki. Ja, és persze vigyék, mint a cukrot.)

Reználtn hajlok le a táskámhoz. Legszívesebben röhögnék, de most nem szabad, mert akkor megsértődik. A táskában kotorászok.

– Ki az az E? – visítja, és felkapja a régi, otthon felejtett noteszt.

– Nem tudom.

– Miiii? Azonnal mondd meg ki az! Tudni akarom! Hogy hívják? Melyik ribanc az az ismerőseid között, mi?

– Mondom, hogy nem tudom!

– Na, engem ne nézz hülyének! Érted! Engem ne nézz hülyének! Azt írod róla, hogy – és vadul lapozgatni kezd, majd hadarva olvassa – „*megint E.-vel álmodtam. Annyira intenzív volt az álmom, hogy még a szeméremajkai ízét is éreztem...*” és azt mered mondani, hogy nem tudod, mi a neve?

– Azt.

– Én megöllek! Mi a neve!

– Tovább is olvastad?

– Én nem vagyok hajlandó olvasni ezt az ocsmányságot!

Ezalatt előkerül a másik notesz a táskámból. Ugyanolyan, mint az, amit a kezében tart. Elveszem tőle, amit a kezében tart. Előrébb lapozok pár oldalt és olvasni kezdek:

– „Az utolsó lökést C adta meg... C-t akkor ismertem meg, amikor úgy döntöttem, hogy valami kisebb albérletbe költözöm, hátha azzal is takarékoskodom. C-nek költöztető- és bútorszállító cége volt. Egyszemélyes. A rakodókat mindig a hajléktalanszállókról toborozta. C körülbelül 140 cm mély, vékony, de roppant szívós ember volt, megtörhetetlen önbizalommal.”

Furán, zavartan méreget. Még nem érti, hogy mire akarok kilyukadni. Lapozok egyet és ott folytatom.

– „Mégis, ki a kedves papa?”

– D...

– Ó, te mennybéli!

– Hát tényleg ismeri?

Nézze, nem akarom megbántani az érzékenységet, meg halotról jót vagy semmit... de a kedves papája...

Már nem sír. Csak gyanakodva néz. Egy tetszőleges, másik lapon folytatam az olvasást..

– „Figyelj csak B.

Igen – kicsit kellelten voltam. Ha B-nek szólít, akkor valami komoly dolog jön. Körülbelül tudtam is, hogy mire számíthatok. Most jön az, hogy „én nagyon tisztellek téged, de úgy gondolom, hogy nekünk különböző az életünk.”

Látom a szemén, hogy kezdi kapizsgálni. Kinyitom a másik noteszt, megkeresem azt az oldalt. Kinyitva elé rakom. A lapon ez olvasható:

„A=0

B=én (E/I), kicsit lúzer, enyhén alkesz

C=rakodómunkás; kicsi, agilis, agresszív, független, vidám

D=E (női fsz.) elrabolt apja, volt katona, igazi faszfej

E=női fsz (észt, finn, valami balti)

F=lovardás csávó, kicsit jampis

G= akinek az öltönytáskájában van a cucc, negatív, üzletember

H=helyi segítő (üzbég?)

J=tádzsik sofőr”

– Ez mi? – kérdezi gyanakodva.

– Meglepne, ha eddig nem jöttél volna rá.

– De... de... – látom, igyekeznek belekapaszkodni valamibe – Az A miért 0?

– A magánhangzók a női szereplők. A mássalhangzók a férfi szereplők. Több férfi szereplő van benne, mint női. Én egyes szám első személyben írok, férfiként, de az ABC A-val kezdődik, az A pedig női szereplőt jelölne, ezért az kimarad. B a „regény én”. Lehetnének számok is: páratlanok férfiak, párosak nők... de ez egy kalandregény, ahol valószínűleg több a pasi (mint a regények többségében).

Látom, hiszi is, ne m is.

– Na, ne akarj átverni... ne akard nekem bemagyarázni...miért nem írtál simán neveket?

– Mert még a nemzetiségeket sem tudom. Ha meglesz, akkor is nehéz lesz találni.

– Mi? Mi ez a faszág? Kitalász pár nevet és kész!

– Lőrincz Laci bácsi egyszer, még az internet kora előtt azt mondta, hogy minden névjegykártyát megőriz, és ha Indiában jár, az emeletes épületek bejáratánál le szokta másolni a kapucsengő melletti neveket... hogy legyenek nevei. És ne járjon úgy, mint az a – talán brit – író, aki magyar szereplőkkel írt regényt és mindenki Kossuth volt benne, Petőfi meg Rákóczi... De ott van Agatha Christie is: a gyilkosság az Orient-expresszen egyetlen magyar szereplője Andrányi gróf ... tehát épp csak nem Andrassy...

– Te most szívatasz.

– Itt az egész olvasd végig. Persze még csak az eleje van meg, az is töredékesen.

Tanácsstalanul forgatja a noteszt. Én bevonulok a WC-be. Sokáig mosom a kezem, az arcomat is hideg vízzel. Kinyitom a kis szellőzőablakot is. Ehhez le kell vennem a légfrissítő spray-t. Vissza már nem rakom. Égve felejttem a villanyt.

– Ez nem igaz! – támad azonnal, ahogy visszatérek az életbe.

– George Simenon neve mond valamit?

– ... most nem ugrik be...

– Maigret felügyelő?

– Ja, így igen... ő írta.

– Pár regénye folytatásokban jelent meg valami francia újságban. Neki az volt a módszere, hogy papírból kivágta a szereplőket, kiszínezte őket, így soha nem tévesztette el sem a termetet, sem a hajszínt, sem a szeme színét az illetőnek. Írás közben, ha meghalt valaki, azt az íróasztal mellé dobta, nehogy megint felhasználja. Új takarítónője lett, aki azt hitte, a figurák leestek az asztalról, úgyhogy visszarakta őket, szép rendben. Egy hét múlva dühös olvasók százai írtak neki levelet, hogy mi ez a hülyeség, azok a szereplők, akiket említ, már két hete meghaltak.

Ülünk egymás mellett. Ő jól kibőgte magát. Most nyugodt. Én halálosan fáradt vagyok.

– Nézzünk valami filmet? – néz rám reménykedve.

– Persze.

– Tudod, nem is csak a film miatt, de úgy szeretek összebújni veled.

Légszomjam van. Sétálni szeretnék és aludni. Eszembe jut a villanyoszlop... meg a reptér. Aztán azt válaszolom:

– Én is.

Mielőtt elszenderedem – a sárkány éppen tüzet fúj... vagy a kanapé-lakók kávéznak... már nem tudom pontosan – az utolsó gondolatom az, hogy remélem E meglátta, hogy a szellőzőablakból hiányzik a spray doboza. Ami annyit tesz, pár napig jobb, ha nem találkozunk.

(A szövegben szó szerinti idézetek, átvett fordítások és plágiumok találhatóak Bocaccio Dekameron című művének Révay József által történt magyar fordításából.)